

Klæringen. Jeg troer derfor — om det ellers maatte ansees som en Mislighed, at der er brugt et saa almindeligt Udtryk — at der af den Grund, den ærede Landsthingsmand har anført, ikke kan hentes Noget til Styrke imod Forslaget. Det af den høitærede Minister Anførte skal jeg ikke specielt gjennemgaae. Det forekommer mig, at det i det Væsentligste er en Gjentagelse af almindelige Indvendinger imod den hele Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget hviler, og forsaavidt der er anført, at det alene af den Grund ikke kan være tilraadeligt, at det vilde vise sig uigjennemførligt i det virkelige Liv, at det vilde staae i Vedkommendes Magt at indrette de vedkommende Andragender saaledes, at de kunne faae Charakter af Klager eller Ansøgninger, ligesom det passede bedst, og efter som Vedkommende ansaa det hensigtsmæssigt at faae den ind under § 1 eller § 2, saa troer jeg dog rigtignok, at der i denne Henseende neppe i Virkeligheden vil opstaae de Banfeligheder og Misligheder, som den høitærede Minister har antaget. Man kommer iøvrigt her ind paa den forskjellige Betragtningssmaade, der hersker mellem Modstanderne og Forsvarerne af den foreliggende Lov. Enhver bygger og begrunder sin Anskuelse paa noget aldeles forskjelligt, idet Enhver ser Sagen fra den modsatte Side. Og om det nu ogsaa maa indrømmes, at den, der anseer Lovforslaget for gavnligt, kan komme til mindre skarpt at opfatte, hvad der fra den modsatte Side gjøres gjældende, saa troer jeg ogsaa, at Modstanderne af Lovforslaget let kommer til at undervurdere, hvad der fra den modsatte Side anføres. Forsaavidt den høitærede Minister har henviist til, at naar denne Sag blev gennemført ad administrativ Vej, vilde det, man ønskede, bedre opnaaes, skal jeg bemærke, at foruden den Usikkerhed, der er forbunden med Afgjørelse ad administrativ Vej paa Grund af den Vexlen af Personer, der ligefrem følger af Forholdene, er der en anden stor Betænkelse ved at berolige sig ved den Anviisning,

navnlig den Betænkelse, at hvis en Minister, f. Ex. den nuværende, ad administrativ Vej ordnede Sagen endog saaledes, at man under Forudsætning af Sikkerhed for, at denne Ordning vilde vedblive, maatte erkjende at have opnaaet, hvad man kunde ønske, saa vilde man dog være endnu uheldigere stillet, end man for Tiden er, dersom der om en Tid kom en anden Minister, der var af modsat Mening og tog den administrative Ordning tilbage igjen. Thi naar man saa i Overbeviisningen, at administrative Forholdsregler ikke kunne erstatte en Lov, atter faandt det nødvendigt at bringe et Lovforslag frem, vilde man ikke blot møde Modstand, hentet fra de hidtil anførte Grunde, men Modstanderne vilde da kunne benytte den hyderligere Grund, at der var vundet praktisk Bevis for, at det ikke kunde gaae, da en Minister havde indført Foranstaltningen, men en anden Minister hævet den paa Grund af den indvundne Erfaring, og saa mener jeg, at Udsigten til at erholde en Lov, som den nu ønskede, var afflaaren for en uberegnelig lang Tid. Jeg skal endnu kun tilføie, at selv om det var aldeles vist, at Forslaget med den af mig stillede Endring havde ligesaa liden Udsigt til at faae Lovkraft som Forslaget, uforandret som det er fremkommet fra det andet Thing, vilde jeg desuagtet ikke tage mit Endringsforslag tilbage; thi det er naturligviis min Overbeviisning, at Lovforslaget i ethvert Fald ikke har større Udsigt, og jeg maa ansee det for en Fordeel, at det fuldstændigste Forslag og det, som røber den største Omhu for at bortrydde den væsentligste Anstødssteen for Sagen, er det, der tilsidst foreligger. Jeg troer, at dette vilde have Betydning, og jeg kan derfor ikke Andet end fastholde Forslaget uden Hensyn til dets endelige Skjæbne, og saaledes skal jeg atter henstille til de ærede Medlemmers Overveielse, om der dog ikke er Anledning til ved den foreløbige Afstemning at antage mit Forslag.